

Прочетох как през 1945 г. край Наг Хамади съвсем случайно са били открити петдесет древни папируса. Останах очарована от този разказ, а апокрифните евангелия ме привлякоха неудържимо. Втората световна война тъкмо е свършила и преживеният в нея ужас е поставил под съмнение съществуването на християнския бог. Цяло чудо е, че през декември същата година един бедуин изкопава от мълчаливите пясъци на египетската пустиня изчезналите слова на неколцина недооценени апостоли.

Появата на тези евангелски текстове – толкова автентични, колкото и евангелията в Новия завет – би трябвало да бъде събитие от особена важност, съпроводено с полагащия му се интерес и фанфарен звън. Ала не било така – само неколцина специалисти го отбелязали в бележките си. Самите текстове потънали в забвение – никой не ги отворил, никой не ги превел. Минали десетки години, преди академичната мисъл да стигне до тях, и малко повече, преди текстовете да привлекат изследователския интерес на богословите. Пиша тази книга през 2005 г. Досега обществеността не е била официално информирана за съществуването на апокрифните евангелия, нито за светлината, която те хвърлят върху не дотам известните факти от историята на християнството.

Събитията, описани в романа „Възкресението“, са донякъде действителни. Джема Бастиан и семейство Лейзар са мои собствени творения, но много от второстепенните герои са съществували в реалността. Образите, които съм обрисувала, са измислица. Ала историческият, археологическият и библейският материал е напълно автентичен, автентична е и всяка дума, всеки цитат от евангелските текстове. Както словото на изгубените евангелия си прокарва път до сърцата ви през морета и океани, през пустини и дори през самото време, така и вие можете да съзрете в него как онази история, погребана преди много векове – историята на една велика вяра, оживява отново.

От автора